

Arrest

nr. 88 137 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTIER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 20 juli 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. QUADFLIEG, die *loco* advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 juni 2007 een eerste asielverzoek in. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 oktober 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 7013 van 7 februari 2008 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 20 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker dient op 4 juli 2008 een tweede asielverzoek in.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid neemt op 28 juli 2008 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Op 13 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een besluit tot terugwijzing.

1.8. Verzoeker dient op 13 juli 2011 een derde asielverzoek in.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 20 juli 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die op 25 juli 2011 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [T. S.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn ; Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 13/07/2011 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 7 juni 2007 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 13 juli 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24 oktober 2007 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 7 februari 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 4 juli 2008 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 juli 2008. Overwegende dat de betrokkene op 13 juli 2011 een derde asielaanvraag indiende, dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een paspoort afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel naar voren brengt waarmee de betrokkene naar eigen zeggen zijn identiteit en nationaliteit wil aantonen waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de Belgische asielinstanties nooit stelden dat hij niet de identiteit en de nationaliteit zou hebben die hij beweerde te hebben. Overwegende dat de betrokkene ingaat op zijn gezondheidstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1961 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker, naast de nietigverklaring van de bestreden beslissing, tevens om hem de vluchtelingenstatus te verlenen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad evenwel op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De Raad beschikt, *in casu*, bijgevolg niet over de rechtsmacht om verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] Verzoeker kreeg op 25 juli 2011 kennis van de beslissing van verweester waarbij verweester aanhaalt dat de door verzoeker aangehaalde gezondheidsredenen niet tegemoet zouden komen aan de medische motieven als gehanteerd in de Conventie van Genève.

[...] Evenwel heeft verweester niet aangehaald waarom zij tot de conclusie komt dat de door verzoeker aangehaalde motieven hiertoe niet zouden volstaan hetgeen tot gevolg heeft dat verweester te kort komt aan het op haar rustende zorgvuldigheidsbeginsel alsook de op haar rustende motiveringsplicht.

[...]”

3.1.2.1. Verzoeker lijkt te doelen op een schending van de formele motiveringsplicht, nu hij aangeeft dat niet nader wordt toegelicht in de bestreden beslissing waarom men tot het besluit komt dat de door hem aangehaalde gezondheidsredenen niet zouden volstaan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht waarom enerzijds het door verzoeker aangebrachte paspoort en anderzijds de gezondheidstoestand van verzoeker niet worden aanvaard als zijnde nieuwe gegevens. Specifiek wat de gezondheidstoestand van verzoeker betreft, wordt gemotiveerd dat *“medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève”*. Verzoeker lijkt dan ook uit te gaan van een foutieve lezing van de bestreden beslissing waar hij aangeeft dat hierin zou zijn gemotiveerd dat de *“aangehaalde gezondheidsredenen niet tegemoet zouden komen aan de medische motieven als gehanteerd in de Conventie van Genève”*. Er dient verder te worden aangenomen dat de redengeving in de bestreden beslissing over de aangehaalde gezondheidsproblemen volstaat opdat verzoeker kennis kan nemen van de reden waarom deze niet werden aanvaard. De Raad wijst er ook op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verder wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de

Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.1.2.2. Verzoeker brengt verder geen elementen aan waaruit blijkt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting evenmin aan dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding, zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht ook niet kan worden weerhouden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker vraagt in een tweede middel dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Hij stelt als volgt:

“Ondergeschikt vraagt verzoeker om subsidiaire bescherming hetgeen omschreven kan worden als een reëel risico voor ernstige schade ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.

Deze ernstige schade kan bestaan uit: a) doodstraf of executie; b) onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst, c) ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.

Verzoeker wenst erop te wijzen dat in Afghanistan nog dagelijks geweld is waarbij niet alleen soldaten maar ook vaak veel, en willekeurig, burgerslachtoffers vallen hetgeen ook het lot zou kunnen zijn van verzoeker wanneer hij zich in Afghanistan zou bevinden.

Bij gevolg is conculant van oordeel dat hij onder het principe van subsidiaire bescherming valt.”

De Raad wijst er opnieuw op dat hij, gelet op de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, in het kader van huidige procedure niet de bevoegdheid heeft om vast te stellen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tweede middel is, bij gebreke van de aanduiding van de rechtsregel of het rechtsbeginsel dat de bestreden beslissing zou hebben miskend en de uiteenzetting van de wijze waarop deze regel of dit beginsel zou zijn miskend, onontvankelijk.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS